

Mineasă de sacrificiu

IOANA MIHAELA CURALEȚ

IOANA MIHAELA CURALEȚ *Mireasă de sacrificiu*

Copyright @Ioana Mihaela Curalet

Copyright @LITERPRESS PUBLISHING 2020

Toate drepturile rezervate, inclusiv reproducerea
de fragmente din carte.

LITERPRESS PUBLISHING

Strada Brebu, nr.3, sector 2, București

Email: Literpress@gmail.com

Magazin virtual: www.literpress.ro

Editori coordonatori:

Coman Iasmina, Drăgan Milica

Redactor corector:

Andreea Oana Duduman

Tehnoredactare:

Rodica Teiși

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CURALEȚ, IOANA MIHAELA**

Mireasă de sacrificiu / Ioana Mihaela Curalet. - București
: Literpress, 2021

ISBN 978-606-95180-0-7

821.135.1

ISBN: 978-606-95180-0-7

*Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește
conform Legii dreptului de autor.*

Mineasă de sacrificiu

de Ioana Mihaela Curalet

LITERPRESS, 2021

București

*Ea umblă-n frumusețe, ca noaptea fără nor
De pe-alte meleaguri, cu ceruri înstelate;
Și tot ce e mai bun în întuneric și mai strălucitor
Se întâlnește-n ochii și-n ținuta ei aparte:
Acea lumină cu moliciuni de miere, de polen ușor,
Pe care paradisul o neagă zilei din care suntem parte.*

*poezie clasică de **Byron**, traducere de Petru Dimofte*

Mic Prolog

Domnișoara Joanne Bright nu are mari așteptări de la viață, preferă liniștea căminului ei și traiul la țară, de vreme ce nu a avut ocazia să viziteze alte locuri, însă boala tatălui ei îi schimbă planurile deodată, acesta trimițând-o în Londra, la sora lui, în speranța că se va alege cu un soț potrivit. Atrăgătorul lord Willem Drake pune ochii pe ea, din anumite motive, dar nu se implică emoțional în relația lor, considerând că i-a făcut deja o favoare. Prin urmare ar trebui să-i fie recunoscătoare și să nu ceară mai mult. Dar cine poate trăi fără iubire? Și cine poate sacrifica totul în numele ei?

*Vă invit să descoperiți o frumoasă poveste historical
romance. Sper să vă placă! Mulțumesc tuturor cititorilor!
Lectură plăcută! Ioana Mihaela Curaleț*

CAPITOLUL 1

Veselă după plimbarea de dimineată, Joanne intră în salon zâmbind, în ciuda ploii care o prinsese pe drum. O întrista doar faptul că picăturile reci scuturau florile copacilor, dar considera că fusese destul de norocoasă să le admire până în acea zi târzie de aprilie. Pășea dansând și fredonând o melodie învățată recent de la copiii din sat. Camerista îi amintea întruna că nu mai e așa de tânără încât să țină pasul cu ea, însă o însoțea oriunde dorea fata să meargă. Își făcuse un obicei de a se plimba dimineata până la brutăria din sat, cu toate că i se reproșa că asta era treaba servitorilor, dar cunoscând-o pe Joanne, știa că nu avea rost să se opună, căci ea voia doar să le ușureze munca bătrânilor servitori, pe care îi considera parte din familie. Oricine ar fi văzut-o și-ar fi zis clar că nu e decât o țărăncuță vioaie și ar fi ignorat-o. Totuși, nu o deranja să fie văzută astfel, iar tatăl ei nu-i interzicea nimic din ce-i făcea plăcere.

Baronetul Bright coborâse să-și ia micul dejun. Îl dureau încheieturile tot mai tare la fiecare vreme rea și uneori abia se putea da jos din pat din cauza genunchiului drept, iar atunci se chinuia la fiecare pas. Abia trecuse de șaiszeci de ani, dar își făcea griji în privința fiicei sale. Pentru prima oară după cinci ani, trebuia să poarte o discuție cu Joanne în ceea ce spera că va fi spre binele ei. Fata stătea deja

în salon, ungând două brișe cu unt și gem de cireșe. Una era pentru el. Se așază la masă, bându-și ceaiul în liniște, ascultându-i sporovăiala despre ultimele tablouri pictate.

– Tată, dacă nu ești ocupat în după-amiaza aceasta, mi-ar plăcea să-ți desenez portretul.

– Din nou? râse el. Draga mea, astfel vei observa că am îmbătrânit și mai mult față de când m-ai pictat ultima oară în urmă cu vreo patru luni.

– E întotdeauna o plăcere să te pictez, tată. Simt că nu am destule portrete de-ale tale. Mi-e teamă că timpul mi te va șterge din minte, așa cum s-a întâmplat cu mama. Aș fi vrut să o desenez și pe ea, însă am reușit să-i fac doar un portret pe baza spuselor altora, dar fiecare și-o amintește diferit.

– Eu o văd de fiecare dată când mă uit la tine, răspunse bătrânul cu nostalgie. Draga mea, ce-ai zice să mergi la mătușa ta? Ca să participi la noul sezon.

Joanne se agită, ridicându-și privirea din farfurie.

– Ești bolnav? S-a întâmplat ceva? A trimis mătușa vreo scrisoare?

– Nimic serios, dar sigur te-ai gândit și tu că nu am un moștenitor, astfel că averea îi va reveni verișorului tău. Mătușa ta vrea să te ajute să îți găsești un soț potrivit. Înțelegi de ce îmi fac griji. Ai deja douăzeci și trei de ani...

– Îți pare rău că l-am refuzat pe domnul Clyne? Dacă aș fi acceptat cererea lui în căsătorie cu patru ani în urmă, aș fi putut sta aici sau măcar să te vizitez mai des, probabil.

– Eu nu regret o clipă că nu i te-am dat domnului Clyne. Omul acela era cu trei ani mai în vârstă decât mine. M-ar fi muștrătat conștiința toată viața dacă te făceam nefericită.